

Der er særlig for den socialdemokratiske Gruppe al Anledning til at takke for Hans Niensens politiske Gerning. Men ogsaa for Folketinget i sin Helhed er der Grund til at mindes Hans Nielsen med al Anerkendelse. Han var en virksom Kollega, og han var i Stand til at udføre sin Gerning saaledes, at der ikke for hans Modstandere blev Grund til at føle nogen Art af Bitterhed mod ham.

Hos alle de Medlemmer, der i nogle Aar har haft Lejlighed til at følge Hans Niensens omfattende Gerning, vil Billedet af vor bortgangne Kollega staa stærkt og klart i vor Erindring. Og det vil blive staaende længe.« (F. Sp. 761).

5. Folketingsmand, Forstander for Statens Lærerhøjskole *Vilhelm Rasmussen* afgik ved Døden den 5. August 1939.

I Folketingets Møde den 1. September udtalte Formanden (*Hans Rasmussen*):

»Den 31. Juli overgik der Folketingsmand Vilhelm Rasmussen en Færdselsulykke under et Ophold i Antwerpen, netop paa hans 70 Aars Fødselsdag. Ulykken blev straks ikke antaget for særlig alvorlig, men efter et 4—5 Dages Ophold paa et Hospital afgik vor Kollega ved Døden.

Det var et ganske usædvanligt arbejdsrigt Liv, der her fik sin Afslutning. Og det var en Stridens Mand, der her maatte overgive sig. Om faa Danske har der staaet mere Blæst end om Vilhelm Rasmussen; særlig da i en Periode, der nu laa et Stykke tilbage, hvor han blev forkættet og bekriget som næppe nogen anden.

Det var imidlertid hans egen Indstilling, der foranledigede alt dette. Vilhelm Rasmussen havde sine egne Meninger, og dem forfægtede han med største Kraft, uanset om han derved oprørte sine Medmenneskers Sind og Tanker.

Det var særlig paa Skolens og Undervisningens Omraade, at Vilhelm Rasmussen blev den Kampens Mand, som Tilfældet var. Han var Børnenes sande Ven, og saa fik det gaa med de Voksnes Sympati, som det kunde. Han ønskede at fjerne al gammel Overlevering, der efter hans Mening blot betød en Byrde i Skolens Arbejde, og i Stedet derfor sætte Eleverne i Selvvirksomhed, faa dem til at se med egne Øjne og høre med egne Øren.